

Život medzi stanicou a zastávkami srdca

„Si tým, čo hľadáš. Povedz mi, čo hľadáš, a ja ti poviem, čo si.“

Giovanni Albanese v knihe *Nový kvas*

Vyrástol ako jedináčik, bez súrodencov, v prostredí, kde vieru v Boha nepraktizovali. Rodičia oňho záujem nejavili. Keď sa rozviedli, matka žila istý čas s druhom. Keď ju napokon vyhnal aj s chlapcom z bytu, možno sa čudovať, že Štefan už ako tínedžer začal prespávať na železničnej stanici a „vynechával“ školu? Medzi bezdomovcami sa vymykal: s inteligentným zjavom, školskými zošitmi v rukách a s túžbou učiť sa jazyky dostal prezývku „Inžinier.“

Pri pohľade na mladého muža by ste sotva verili, že má za sebou pád na samé dno. K etape nočného života na stanici najprv vysvetlí: „Hodinu spíte, potom vás zobudí policajná hliadka. Keď zaspíte, zasa vás niečo vyruší a tak to ide dookola. Každý deň, ktorý prežijete, je pre vás víťazstvom nad sebou samým. Samozrejme, uvedomoval som si, že keď nedokončím strednú školu, môžem žiť akurát týmto štýlom života,“ pokračuje.

Boli dni, keď do školy nešiel. Inokedy išiel, hoc aj nevyspatý a špinavý. Spolužiaci mu pomoc neponúkli, učitelia si však jeho stav všimli. Na stanici žil asi mesiac, ako hovorí. Vtedy sa zaňho v škole prihovoril člen rehole milosrdných bratov – brat Ján – a našťastie, triedny učiteľ bol ústretový. Krátko nato sa škola spojila so Štefanovým otcom. Ten mu potom nejaký čas platil in-

ternát a finančne niekoľko týždňov vypomohla aj rehoľa bratov.

A ako sa s nimi skontaktoval? Na železničnej stanici spoznal niekoľkých kamarátov „z mokrej štvrte“, medzi nimi päťdesiatnika, s ktorým dobre vychádzal. Ten mu ponúkol možnosť ísť s ním na brigádu. „Keby som nebol išiel, asi som dodnes na stanici,“ zauvažuje s dovetkom, že vtedy bol ešte zakríknutým chlapčiskom.

Vďaka spomínanému kamarátovi – päťdesiatnikovi a jeho známym získal ubytovanie v ubytovni pre bezdomovcov v Podunajských Biskupiciach, kde vtedy pôsobili milosrdní bratia. Tam stretol aj spomínaného brata Jána. Ten si ešte pamätá, ako Štefana priviedli bezdomovci a rád dopĺňa, že aj títo ľudia, často označovaní za „spodinu spoločnosti“ majú srdce. „Štefan často navštevoval knižnice. Keď nebol v škole, určite

by ste ho našli v knižnici zahľbeného do Dostojevského, Solženicyna,“ spomína si brat Ján.

Ešte počas štúdia na strednej škole ho rehoľník Ján zoznámil s kresťanskou rodinou z Bratislavy, ktorá rada prijímala hostí a ktorá ho na niekoľko rokov prichýlila u nich doma, hoci mali štyri deti. „To, čo mi poskytlí, vyžadovalo veľkú obeť, dali mi dosť svojho času, energie aj peňazí,“ vyjadruje vďaka Štefan. Poskytlí mu aj zamestnanie v ich malej rodinnej firme. Práve tento úžasný rodinný príklad mu pomohol odraziť sa od dna.

Dnes žije „nový život“. Pracuje v grafickom štúdiu, študuje vysokú školu. Chce si založiť rodinu. Iba rodičom stále nechýba. A aké najdôležitejšie poznanie zo svojej životnej cesty vytiahol? „Vďaka prežitému už neodsudzujem ľudí. Dostať sa z dna, to je náročný proces. Dúfam však, že ja sa svojim deťom budem venovať viac.“ Štefan netají, že mal aj „kus šťastia“: keď sa ocitol „na okraji“, neriešil problémy alkoholom, drogami, nebol „grázlom“. Na otázku, či to, že je dnes tam, kde je, pokladá za náhodu alebo Boží zásah do života, sa zamyslí: „Macchiavelli hovorí, že

šťastie existuje, ale väčšinou si zaň môžeme sami.“ – „Takže vy asi veľmi neveríte v Božiu rėžiu nad životom, všakže?“ dobiezam doňho. Odpovie:

„Nedá sa povedať, že som veriaci, ale rozhodne ani to, že som neveriaci. Jednu kamarátku som šokoval výrokom, že Boh existuje bez ohľadu na to, či existuje,“ doloží Štefan.

Na záver rozhovoru pripojí zážitok, ktorý v ňom z obdobia, keď býval medzi bezdomovcami v Podunajských Biskupiciach, rezonuje aj dnes: „Jeden pán zomieral. Povedali mi, že bil ženu a deti. Odvtedy, keď vidím násilníka, spomeniem si, že teraz možno bĳava ženu i deti, ale o dvadsať rokov bude možno umierať opustený v útulku pre bezdomovcov.“

Ako píše Giovanni Albanese: niet ľudského srdca bez bolesti a nik sa jej nevyhne. „Tvoj život vytvárajú chvíle a chvíľky. Omyl jednej chvíle môže zničiť celý život a dobro každého okamihu buduje Večnosť. Nečakaj na veľkú hodinu, aby si bol dobrý. Nikdy nepríde bez krátkych minút. Veľké víťazstvá sú výsledkom víťazstiev malých a čnosť je ovocím každodennej seby drobných dobrých skutkov.“

Andrea Eliášová
Ilustračné foto: Internet